

DÜŞÜNCE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Elifnur DALGA

BİR AKŞAM HÜZNÜ

Yine akşam oldu değil mi? Yine karardı hava... Kapadınız odanıza ve başladınız kendinizi dinlemeye... İyi bilirim sizin gibileri , her gün akşama kadar herkese gülücük saçar , mutluluk uzatırsınız bir parça. Herkes mutlu zanner sizi değil mi? Çok güçlü, hiç üzülmeyen, hiç kırılmayan, hatta biraz da deli dolu birisi gibi görünürsünüz. Aslında her şey gördüğünün tam tersidir... Gecenin karanlığı çöktüğünde oturursunuz kendi kendinize ve başlarsınız düşünmeye. Hatta gözlerinizden damlalar sessiz sedasız süzölmeye başlar. Bir müddet sonra o sessiz damlalar yerini hıçkırıklara bırakır. Elinizle ağzınızı kapatıp sessizce ağlamaya devam edersiniz. İçiniz yanıyordu... Bir derdiniz vardır, vardır da derman bulamıyorsunuzdur. Belki derdinize derman arasanız bulacaksınız ama o dermanı aramaya bile gücünüz kalmamıştır artık. Yavaş yavaş hayattan uzaklaşırsınız. Kimsenin sizi anlamadığını, kimsenin sizi düşünmediğini hatta kimsenin sizi sevmediğini düşünmeye başlarsınız. Aslında hiçbir gerçek değildir. Hepsi sizin kalbinizde kalmış ufak bir yaranın kabuk bağlamadan yeniden kanatılmış halidir.

Peki böyle hissettiğimiz gecelerde ne mi yapmalıyız? Ufak bir yaranın esiri olup kendinize ve hayata küsmeyin. Kendi yaralarınızı kendiniz sarmayı öğrenin. Öğrenin ki, bu hayat sizi yenmesin, siz onu yenin.

Melike BAL

Eda Nur ERDOĞAN

SORGULAYIN

Özgürlüğü çoğu insan yanlış algılıyor bence. Özgürlük her zaman her yerde kendi istediğini yapmak gibi bir şey değildir ki...

Evet. Belki kendi kararlarını kendin alman en doğrusudur. Belki başkalarının yolundan yürümek değil de kendi isteğinin üzerine gitmek daha eğlencelidir ki bence de kesinlikle öyle. Başkalarının sizin hayatınıza yön vermesini beklemektense kendi hayat çizginizi kendiniz çizin. Yaşamınızı düzene siz sokun. Uğraştığımız şeylerin sonunda mutlu olun hep. Ama tüm bunları yaparken başkalarına zarar verip vermediğinizi de gözden kaçırmayın lütfen. Özgür olmaya çalışırken, başkalarının özgürlüğünü kısıtlamayın. Zira işte o zaman özgür-bağımsız olmuş sayılmazsınız. Ayrıca sizin yapmaktan zevk aldığımız ama başkalarının hoşuna gitmeyen şeyler de olabilir. İşte tam bu sırada bir düşünün...

Tamam. Hep kendi istekleriniz doğrultusunda kararlar aldınız. Hiç kimseye ihtiyacınız yok sandınız. Ama durum öyle olmayabilir. Her şeyden önce sorgulayın. "Ben bunu yapıyorum ama doğrusu bu mu?" diyebilmeniz kendinize. Yanlışlarımız illaki olacaktır. İşte o zaman yardım alın. Sorun, sorgulayın. Bağımsız olayım derken başkalarını bağımlı hale getirmeyin.

Serdar BEKKAYA

DÜNYA

Öğrenip öğretmek için baş koymuşlar bu yola

Sevgiyle yaklaşmışlar bütün olaylara

Kızıp sinirlenip bazen parlasalar da

İçlerindeki sevgi tükenmez asla

Yanıp tutuşurlar bu mesleğin aşkıyla

Sevgi, coşku, muhabbet ve saygıyla

Nice bilgilerle bizi donatarak

Sihirli bir el gibi dokunurlar hayatımıza

Bazen içten, bazen soğuk

Bir tebessümleri verir mutluluk

Hele oturursa bir kez yüreğinin tahtına

Ne mümkün silmez öğrencisini asla

Kulak verin şimdi siz bana

Öğretmenler hem ana hem baba

Yapmayın onlara saygısızlık asla

Onlar hepimiz için yepyeni birer dünya

Fatmanur KAPLAN

EN TESİRLİ İLAÇ

Yüzün aldığı en içten en güzel ifadedir bir tebessüm. Dil anlatamaz onun anlattıklarını. Kısa ve özür.

Bazen kırk yıllık dargınların barışmasının sebebi olur ufacık bir tebessüm. Eski dostlukları tekrar canlandırır. Bir tebessüm bağlar birbirine ve açtırır baharda dahi açmayan o gönüllerdeki çiçekleri. Bir tebessümle ekilir aşklar gönül bağlarına. Bazı zamanlar zindan gibi gönülleri açmak için tek anahtardır tatlı bir tebessüm. Kırılmış, paramparça olmuş bir gönlün kırıklarını toparlamak, onarmaktır. Hiçbir reçetede yazmayan en tesirli ilaçtır. Bir tebessüm aradığında bazen, doğa sana en şefkatli haliyle tebessüm eder. Güneşler, ağaçlar, gökyüzü...

Tam ümitlerim yok oldu, öldü dediğinde, bir ağaç dalındaki yaprak gibi, bir bakarsın tekrar ümitlerini canlandırır ve tekrar bağlar hayata insanı ufacık bir tebessüm.

Ayşenur KARCI EGE'NİN İNCİSİ

Ege denince akla ilk gelen şehir midir İzmir? Diğer güzel şehirlere haksızlık yapmak istemem ama bana sorarsanız öyle...

Ankara'dan İzmir'e giderken çekilen o yol, verilen o mola bir hevestir, hayaldir, umuttur...

Bu şehir özgürlüğü, bağımsızlığı, huzuru temsil eder...

Bu şehirde anlaşmak kolay, uzlaşmak doğal...

Ulusal motiflerle bezeli bu şirin şehrimizle ilgili birçok kişinin aynı görüşte olduğunu düşünüyorum.

Kapayın gözlerinizi Çeşmealtı'nda, başınızı şöyle bir yukarı kaldırın Saat Kulesi'nde, açın kollarınızı Kordon boyunda... Şehir etrafımızda dönerken, neler duyuyorsunuz? Martıların çığlıklarını mı yoksa boyoz

satıcılarının davetkâr seslerini mi? Peki tarihî istasyon size neler anlatıyor?

Bu şehirde işittiğiniz her ses size dünyada hâlâ güzel şeylerin de olduğu hissini verir çünkü başınızı hangi yöne çevirseniz bir medeniyet timsâli görürsünüz..

Tarihte başka bir şehir var mıdır ki bir ulusun kurtuluş mücadelesi o şehrin işgali ile başlasın ve bu kutlu mücadele yine bu şehirde son bulsun?

"İzmir'in kızları deniz, denizi kız kokar; sokakları da hem deniz hem kız kokar." derler ya bu sözü doğrulamak ister gibi her sokakta karşıma çok güzel kızlar çıkıyor. Her renkten, her milletten çeşitli güzellikteki hemcinslerimi biraz kıskansam da ilk fırsatta bu şehre yeniden gitmek için fırsat kolluyorum.

İnsana kendisini mutlu ve özgür hissettiren Ege'nin incisi İzmir'i gidip görmenizi tavsiye ederim.

Melike CAN

Onur TOSUN GEÇMİŞTEN GELEN ÜŞENGEÇLİK

İnsanın doğasında vardır üşengeçlik. Doğduğumuz ve büyüdüğümüz andan itibaren annemiz ve babamız, kısacası ailemiz bu üşengeçliğin zeminini hazırlar. Bizi tembelleğe alıştıırır. Bunu çocuk olduğumuz için anlamayız, bir kere yapıldığı zaman bir iş, her zaman yapılsın diye ısrar ederiz. Dediğimiz yapılmayınca ağlar, odamıza çekiliriz. Bunları gören ailemiz, tabii dayanamayıp yine o isteğimiz şeyi yapar ve böylece ağlayarak her işi yaptırmayı öğreniriz.

Bu düşünce bizde geliştikten sonra bütün işleri ağlayarak çözeriz. Kendimiz bir şeyler üretmeye, yapmaya çalışmayız. Devamlı hazır konarız. Oyuncak yapmayı değil, hazır oyuncak satın almayı öğreniriz ve üşengeçliğin, tembelleğin temellerini atarız.

Hangimizin önüne hazır kahvaltı gelmedi ki ?

Hangimiz devamlı yemeğini kendi yaptı ?

İnsanlar üretici olmalı, tüketici değil. Bir şeyler yapmak için emek vermeli. Hazıra konunca gönül rahat olmaz fakat bir işi gerçekten uğraşarak, emek vererek yaparsa mutluluğa, huzura kavuşur ve üşengeçliğe veda eder.

Kuralları belirlerken insanları biraz önemsersek ve çocuk yetiştirirken bu kuralları dikkate alarak onları eğitsek, hem üretici bir toplum yapısı meydana gelir hem de topluma yakışmayan davranışlarda bulunan insanlara, hazır konan insanlara veda etmiş oluruz.

Metehan AYDIN HAYATIN ESERİ

Bu soğuk havaya rağmen kar tanelerinin üstünde yürümek hep hoşuma gitmiştir. Çocukluğum aklıma gelmişti yine. Bir kızı sevmiştim 9-10 yaşlarında falan. Çocuk akli ya, kız okuldan ayrılınca ağlamıştım günlerce. Aslında ağladığım şeylerin ne kadar anlamsız olduğunu fark edince daha çok üzülmiştim. Babamı kaybedince anladım.

Her ne kadar ağladığım şeyin saçmalığının farkında olsan de tutamıyor ki insan kendini. İnsanlığın kuralı bu sanırım.

Büyümüşüm artık. En azından bir daha ağlatmam diyebilecek kadar. Ama öyle değilmiş. Ağlamıştım yine geceler boyunca. Aşk için değildi bu sefer. Ama daha fazlasıydı. Acısı da, acıttığı yerde oldukça can yakıyordu. Bu kez de annem acıttı canımı. Babamdan sonra olan tek dayanağım, tek güvencem yoktu artık. Bırakıp gitmişti beni. Ben çocuk değildim belki ama bu açıdan tarif edilemezdi. İçimdeki o hep kaçtığım, hem de korkarak kaçtığım çocuk canlanmıştı sanki. Ve benim buna karşı çıkacak gücüm kalmamıştı.

Günlerce çıkmadım evden. Zaten çıksam ne olacaktı ki? Ne bir bekleyenim vardı ne de yol gözleyenim. Hayat acımasızdı bana karşı. Hem babam hem annem... Aile adını duydukça kaçır olmuştum her yerden. Hayatla olan bağım kopmuş gibi hissediyordum. Yaşamıyordum artık...

İrem Deniz KIRPIK MİSTİK DİMAĞ

Ve geçti bir zaman daha.
Gün döndü geceye kavuştu.
Yine karanlık dibinde,
Düştü ümitlerim.
Ne bir ses ne de bir soluk yoktu.

Candan okunan her dizede,
Dalga dalga tüm denizler.
Öyle bir düşünce ki, aksetti gönlüme.
Özdemir ASAF, Nazım HİKMET
Sende ne güzel.

Aşk için çizilen her hayalde.
Kuş oldu, bulut oldu, gökyüzü oldu.
Kanat açtı sana doğru kuşlar,
Bir bir senin şeklini aldı bulutlar.
Yüzü güldü gökyüzünün
Seni sararken kollarıyla.

Nefret için edilen her sözde,
Kin oldu husumet oldu kibir oldu.
Ki bunlar sana hiç yakışmadı.
Bu kadar güzellik dururken,
Yaptın yine yapacağımı. İstediyin oldu.
Gururlandın, kibirlendin, kin tuttun.
Güzelim gökyüzü yüzünü düşürdü.

Bu ders benim yazı hayatımda bir dönüm noktası oldu. Yazım teknikleri, kurgu vs. Ama yine de o roman benim için çok büyük bir tecrübeydi diyebilirim.

Sıla ULUÇAY: Sizi yazmaya teşvik eden birisi ya da bir olay var mı?

Hümevra KAYA: Aslında birisi veya olay demeyelim istersen... Tamamen içgüdüsel bir durum bu... Yıllarca kısa yazılar, denemeler, hikâyeler çeşitli yerel gazetelerde köşe yazıları yazmak alışkanlık yaptı sanırım. Bağımsızlık kazandım. Artık rutini bozamıyorum. Yazmadığım bir gün kendimi eksik hissediyordum.

Sıla ULUÇAY: İlk yazdığımız romanın konusu hakkında neler söylemek istersiniz?

Hümevra KAYA: Dersim olaylarında dağılan bir ailenin kızı olan Sera'nın isteği dışında yapmış olduğu mutsuz evliliği ve ardından başına gelenler; boşanma süreci ve son çare bir Almanla yaptığı anlaşmalı evliliğin akabinde Almanya'ya yerleşmesi ve orada gelişen olaylar.

Sıla ULUÇAY: İlk romanınız yayınlandığında neler hissettiniz?

Hümevra KAYA: İlk romanım okuyucusuyla buluştuğunda ben yurt dışı görevimdeydim. Dolayısıyla okurlarım, dostlarım, akrabalarım benden önce dokundular ona. Tabii hal böyle olunca, kitaptan önce, tebrikler, güzel sözler, beğeniler ulaştı bana. Çok heyecan vericiydi. Tarifsiz bir mutluluk ve onur verici bir durum... İlk göz ağrım...

Sıla ULUÇAY: Yayınlanmış üç romanınız var. Bunlar arasında en sevdiğiniz hangisi desem?

Hümevra KAYA: Evet, üç romanım yayınlandı bir tanesi de bitti. Yayınlanmayı bekliyor. Beşinciye de yazıyorum. Serinin ikinci romanı olacak. En sevdiğim hususunda da, belki klasik diyeceksin ama bir annenin çocukları arasında tercih yapamaması gibi bir şey bu gerçekten. Ama yazmakta en çok zorladığım TRT İstanbul Radyosu Eski sanatçılarından rahmetli Handan Kara'nın hayatını anlattığım "Handan Makamı".

Zira yaşanmış bir dönem romanı yazmak gerçekten çok zormuş.

Sıla ULUÇAY: En çok hangi tarzda yazmayı seviyorsunuz? Yazmayı istediğiniz bir tür var mı?

Hümevra KAYA: Psikolojik alt yapıya sahip macera romanı yazmayı seviyorum. Ama hedefim iyi bir polisiye roman yazmak.

Sıla ULUÇAY: Ben de ilk romanımı yazıyorum. Yazarken bir karakterimin ölümü ya da yaşadığı herhangi bir travma beni çok üzüyor, etkiliyor. Aynı şey size de oluyor mu çok merak ettim.

Hümevra KAYA: Evet. Karakterlerimle özdeşleştiğim için bende de aynı durum söz konusu. Ama sonuçta biz yazarız. Hayatın kendisi bir dram olduğuna göre; Yazarken bu dramın gereğini yerine getirmek ve buna alışmak zorundayız. Ama bu, karakterle özdeşleşmemek olarak anlaşılmasın.

Sıla ULUÇAY: Bir de yazarken, karakterlerinize kendinizden bazı özellikler verir misiniz?

Hümevra KAYA: Sanırım evet. İlk kitabımı, o dönemin Stuttgart Başkonsolosu Türker Arı Bey okuduktan sonra, kendisiyle sohbet ederken, bana en sevdiğim öğünün kahvaltısı mı olduğunu sordu. Önce anlamadım. "Neden sordunuz dedim?" Meğer romandaki yemek sahnelerinin büyük bir bölümünde kahvaltıya yer verdiğimi fark etmiş. Gerçekten de günün en önemseydiğim ve asla ihmal etmediğim öğünü kahvaltıdır. Yine bergamotlu çay seven karakterlerim ya da papatya seven kadınlar hep olur kitaplarımda. Sanırım bunlar kendimden kattığım en belirgin özelliklerden...

Sıla ULUÇAY: Okuyucularınız size bir şey sormak isteyince nasıl ulaşıyor?

Hümevra KAYA: Sosyal Medya hesaplarımdaki takipçilerimden oldukça çok mesaj alıyorum. Çok da mutlu oluyorum.

Sıla ULUÇAY: Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

Hümevra KAYA: Rica ederim. Ben de sana teşekkür ederim ve yazı hayatında uzun soluklu başarılar temenni ederim... Kaleminin mürekkebi hiç kurumasın...

Sıla ULUÇAY Yazar ve Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenimiz **Hümevra KAYA** ile **KÜÇÜK BİR SOHBET**

Sıla ULUÇAY: Yazmaya nasıl başladınız?

Hümevra KAYA: İlk hatırladığım, ilkokul 3. sınıfta yazdığım küçük tiyatro metinleri. Oyuncak bebeklerimi, iki sandalyenin üzerine kapladığım battaniye ile kurduğum sahnede oynatır arkadaşlarıma izletirdim. Sonrasında kısa hikâyeler...

Sıla ULUÇAY: Çocukluğunuzda yazar olmak gibi bir düşünceniz, hayaliniz var mıydı?

Hümevra KAYA: Yazar olmak fikri sanırım gerçek manada 8. sınıfta düştü yüreğime. İlk roman denememi yazıyordum o sırada. Ya da yazmaya çalışıyordum. Lise hayatım boyunca yazmayı sürdürdüğüm fantastik bir kurgusu vardı. Tabii bilgisayar, henüz evlerimizde yoktu. Elle yazıyordum o zamanlar.

Sıla ULUÇAY: Peki, ne oldu o romana? Yayınlandı mı?

Hümevra KAYA: Rafa kalktı. O sırada Üniversiteye başlamıştım. Edebiyat Fakültesinde çok kıymetli hocalarım oldu. Prof. Dr. Nazan Bekiroğlu (Yazar), "Roman Teknikleri" dersimize giriyordu.

Melike CAN **MOR ŞEMSIYE**

İki farklı şehirdeydik lakin daima birlikteydik
561 kilometrelik uzaklık bir hiçti
Çünkü biz başımızı sola çevirip
Bir karış aşağı baktığımızda
Birbirimizi buluyorduk
Yağmur yağardı
Ben korkardım
Gelsin, sarılsın isterdim
O ise sesiyle sarılırdı bana
Bir nefes alırdık aşkla
Kalp ritmimiz bir olurdu anında
O benim mor şemsiyemin altında
Kırmızı şalımın solunda
Yürürdük yağmurda...

Sedef Nur ELMA **LAF Ü GÜZAF**

Kanım çekiliyor yalnızlığın korkusundan.
Güvercin kanadında ısıttığım sevgimle, ayazda.
Kundaktaki bebek gibi sardığım umudum.
Bir karınca gürültüsüyle hesap soruyor şimdi bana.
Ellerim soğuk, ağızımda saman tadı.
Düşlerime verdiğin sensizlik müebbetinden.
İdama düşen aklım, seninle aynı satıra sığmıyor şimdi.
Gecekonduumdaki şömine kelamım.
Duyur sesini, efsunlu besteni.
Kayan yıldızlar şahidimdir ki.
Yıkansın aklım arınmaz senden.
Seni unutmak yani.
Bu gecenin günahıyla.
Sabahın selamıyla.
Yarının inancıyla.
Lafi güzaf şimdi.

Hazel KEMİKKİRAN
VARDI

Sevmek vardı.
Bir gülü koklamak,
Yağmurda ıslanmak,
Rüzgâra karşı koymak gibi.

Özlemek vardı.
Derin denizlere hasret
Biriken bir damla suya
Sarılmak gibi.

Unutsan da sahiplendiğin çok şey vardı.
Özlemin vardı.
Ardında tomurcukta çiçeklerin vardı.
“Yaşamak” diye bir şey vardı ki...
Bilmezsin. İçinde adın vardı.

Unutulmamaktı. Ağlayamamaktı.
Arada onca zaman vardı senin olmadığın.

Yeşilsiz kahveler vardı.
Çiçeksiz ağaçlar...
Baharsız yıllar vardı olmadığın,
Islak-göz- pınarlar.

Yeniden yeşermek vardı.
Sen vardın,
Yaşam vardı.

Abdullah Yasin YURTOĞLU

Buse AKTAŞ
SEVGİLİ ANNECİĞİM,

Uzun zaman geçti son gözyaşının üstünden. Sözde bir yorgunluğun arkasına sığındın ama ben anlardım, saçlarının ucuna kaç geceyi bağladığını. Küçük omuzların, evimiz, öyle güçlü ki bir dünyayı taşıyabilirsin. Yalnızlığımın kırıldığı geceler sen gelip yıldızlara dargın kalmış kirpiklerimi seviyorsun. Titrek ellerimi tutuyorsun. Kokunu bahsediyorsun bana. Sen bana bu cehennemde cenneti yaşıtıyorsun. Sıyrılıyorum tüm aklını yitirmiş meselelerden unutuyorum ellerimin kesiklerini. En son ağladığında güzel gözlerinden süzülen, içime akan iri bir damlaya inat gülümsemişti dudakların bana. O an içim sızladı anne.

Çoraplarımı bulamadığımda bile sana geliyorsam bu yollar senin bana gelmeni niye engelliyor. Tek başına yüklenemezsin yüreğimizin ağırlığını. Sen yemek pişirmek için evi temizlemek için değil, sen bize merhameti, insanlığı, sevmeyi öğretmek, korumak, için annesin. Bırak anne uğraşmayı, kimseye yaranamıyorsun baksana. Çocuklarına dahi. Hep üzünüz seni, istediğimiz olmayınca kırıyoruz ruhunun kemiklerini. Ben iyi bir evlat değilim sanırım. Yuvama getirmemeliydim bu sebepsiz düşünceleri. İncitmemeliydim seni. Anne sen kırgın bir meleksin. Biz hiç anlamadık seni. Hissettik ama görmezden geldik. Hani hasta olduğum da gözünün içine içine bakarım ya, bilirsin sen çünkü neremin acıdığını, nasıl canımın yandığını. Sıcacık bir çorba getirirsin, üstüne bir de ilaç bulursun.” Şu ilacı da iç hiçbir şeyin kalmaz` dersin, inanırım hemen. Sıcacık şefkatine sararsın beni. Gecelere kadar dinlersin anne deyişimi... Yemin ederim hiçbir hekim diriltemez bir hastayı bu kadar.

Dağlar yollar aşman gerekse de sırtında taşırsın beni hastanelere. Nefsimin kurbanı olup bir şey isterim, alacak durumda değilsindir ama elinden geleni yapıp alırsın. Boynum bükülmesin hevesim kırılmasın diye. Sanırım ben bencil bir evladım. Aynı zamanda geceleri dahi nöbettesindir.

En ufak çaresizliğimize uyanırsın hemen. “Ben ise bir bardak su istedin diye, bulutları deviririm gözlerinde” . arkama bakmam seni görmek için, gölgen düşer üstüme hep. Ben senin ne kadar iyi bir anne olduğunu, geziye gittiğimizde her tarafıma, omuzlarının adresini yazıp koyduğunda anlamıştım zaten. Acıdan kıvranırsın kalkıp karnımızı doyuruşundan, Benim için tüm dünyayı karşına alacak olmandan anlamıştım. Bu dünyada omuzlarım dik yürümemem için hiçbir sebep yok. Sen yanımdasın. Hep sevdin, seversin. Korudun korursun. Lakin ben bir de gölgeni toprağa feda etmekten korkarım çünkü işte o zaman ben seni çok ararım anne ulaşamayacağımı bile bile.

Berber delirdik, beraber güldük. Yeri geldi bağıra bağıra şarkı söyledik. Sen gül diye şaklaban olurum. Sahte kızgınlıkla konuşurdun bana ama gözlerinin içine yerleşirdi cennetin ışığı. Annem, öpüyorum yüzünü kaplayan her bir yorgun çizginden anne. Karanlığın esiri altına girecekken elini uzatıyorsun bana. Hep küsecek, kızacak ama benden hiç gitmeyeceksin de mi? Gitme anne, sonbaharda kaldırıma kurban verilen yapraklar misali dökülme yuvamızdan. Ben yol bilmem iz bilmem.

Benim pusulam da sensin, güneşim de. Benim güçlü annem; sen, beni saçlarının kırıklarından dahi korurken, ezdirmem kendimi. Kalbimi kullandırtmam kimseye. İncitmem şefkate boyadığım her yanımı. Gecenin bir yarısı özlemimden yazıyorum sana. Son bir şey daha söyleyeceğim. Anneler ne güzel, keşke hep kalsalar yeryüzünde.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mustafa MESCİOĞLU

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ayşegül ARIÖZ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hümeyra KAYA

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif Özgür KALYONCU

YAYIN KURULU

Ayşegül ARIÖZ

Hümeyra KAYA

Elif Özgür KALYONCU

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. C. Topel Cad. No 4 06760. Çubuk /
ANKARA 0 (312) 837 12 55